

FABULA

DE POORT DER DERTIEN RIJKEN

Akram
El-Bahay

FABULA

De poort der dertien rijken

Fabula

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Originele uitgave:

Baumhaus Verlag in the Bastei Lübbe AG

© 2022 Bastei Lübbe AG, Germany

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Akram El-Bahay

Oorspronkelijke titel: *Fabula*

Vertaling: Sandra van Eijbergen

Tekstredactie: Jen Minkman & Cathinca van Sprundel

Omslagontwerp: Mariska Maas/Dutch Venture Publishing

Zetwerk & illustraties: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave mei 2024

NUR 283

ISBN 9789493265684

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INTRODUCTIE

Beste boekhandelaren, beste bloggers,

Weet u, waar de ideeën voor boeken vandaan komen? Met name de uitstekende verhalen, die moeiteloos iedere nieuwe generatie voor zich weten te winnen. In 'Fabula – de poort der dertien rijken' zal ik een deel van dit geheim ontsluiten. Begeleid als eerste, samen met mij, Will en Charlotte op hun weg naar Fabula en daarmee ook naar een plaats, die u vermoedelijk anders nooit zou kunnen bezoeken. Daar vertel ik u over een dwerg met verbrande vingers, een enorm grote jager (die in tweehonderdelf jaar best wel eens in de fout gegaan is) en een enorm chagrijnige centaur, die u, voor het geval u hem ooit tegen zou komen, zeker meteen in de gevaarlijke muil zou gooien. Als u onderweg verdwaald raakt, roept u gewoon drie keer als een oehoe en een keer als een kerkuil. Of u kunt schreeuwen zolang u het volhoudt. Misschien komt er hulp. Dus, wees niet bang. Blijf moedig en stort u zich in het avontuur. Overigens: Mocht u een sirenenelf in uw ooghoek

zien, hou gewoon uw oren dicht! Anders zorgt zij ervoor, dat u zult vergeten hoe u in Fabula terecht bent gekomen. En dan keert u nooit terug...

Het beste

Akram El-Bahay

UIT DE BIBLIOTHEEK DER
ONGESCHREVEN BOEKEN

VERBRANDE VINGERS

De nacht was gevuld met stemmen. Duizenden, ontelbare stemmen. Ze klonken luid, alsof ze de duisternis wilden verdrijven, die plotseling over New York neerdaalde.

Een duisternis, die zich als een zwarte sluier tussen de wolkenkrabbers bewoog en alle lichten doofde.

Zo'n nacht was er nog nooit geweest.

De eerste schreeuw van een pasgeboren kind, dat samen met zijn tweelingzus de weg naar deze wereld gevonden had, scheen deze duisternis te hebben opgeroepen.

Terwijl de mensen luid pratend naar het licht verlangden, alsof ze anders verloren zouden gaan in het donker, mengde zich een zacht gefluister tussen hun opgewonden stemmen. Een gefluister uit een verre wereld.

De tweeling was in het Mount Sinai Hospital geboren. Het gebouw zag er een beetje uit als de toren van een heks. Het strekte zich uit naar de sterren, die normaal gesproken slechts zwak aan de hemel van de anders zo felverlichte stad stonden.

Vandaag schitterden ze echter fel. Als zilveren bloesem op donker gras ontsproten ze in de nachtelijke hemel en lieten de huizen en Central Park baden in een zilveren gloed. Voor het ziekenhuis bevond zich een park dat zich als een oase uitstreckte in de lawaaierige woestenij van beton, glas en metaal. Het was heel stil daar, oorverdovend stil.

De vogels, die in de bomen nestelden, luisterden net zo opgewonden als de krekels, die normaal gesproken met hun muziek de nacht begeleidden en vandaag helemaal stil waren. De muizen in hun kleine holletjes en de katten, op jacht naar hen, waren in opperste concentratie. De dieren waren slimmer dan de mensen. Zij merkten dat er iets stond te gebeuren. Iets dat zij nog nooit beleefd hadden. Alleen zij zagen de scheur die zich, omringd door een gefluisterde toverformule, boven een grote grasvlakte midden in de lucht opende.

De scheur werd door vurige bliksemschichten begeleid, alsof iemand de nacht met een brandend zwaard doorkliefde. Rook vervloog in de lucht. Een voet duwde zich door de scheur. Het korte been, dat aan de voet zat, volgde en daarna de hele gedaante van het wezen.

‘Verdomme,’ jammerde hij van pijn.

‘Verdomme, verdomme.’ Hij blies op zijn vingers.

‘Verdomme, verdomme, verdomme!’

Het wezen, dat door de spleet gekomen was, hupte heen en weer over het gras, alsof het over spijkers liep. In zijn handen, die in dikke, pikzwarte handschoenen gehuld waren, hield hij een vurig ei.

‘Verdomme!’

Rook steeg op van de handschoenen, terwijl het wezen, schijnbaar besluiteloos over waar het eigenlijk naartoe moest, zich over het grasveld haastte.

Hij was nauwelijks groter dan een tienjarige jongen, maar toch stevig gebouwd als een volwassen man. In het brede gezicht bevonden zich twee ogen, die zoals die van een kat in het licht van de sterren oplichtten. Een imposante grijze, in een lange vlecht gevlochten baard ontsproot uit zijn kin. Het wezen voldeed compleet aan het beeld van een dwerg, alsof hij niet door een scheur in de lucht, maar direct uit een sprookjesboek was gestapt.

De dwerg liep strompelend over het grasveld naar een meer, waarvan de oever omzoomd werd door bomen die zich in de nacht uitstrekten. De toren van het ziekenhuis stak boven hen uit. Ja, dacht hij bij zichzelf. Dit was de juiste plek. Hij herkende hem weer. Zijn meesteres had hem deze plaats in haar glazen bol laten zien. Hoe irritant, dat de scheur zich niet wat dichterbij had geopend. Helaas was magie altijd onberekenbaar.

De dwerg blies op zijn handen, terwijl het vurige ei in zijn vingers nog steeds zijn handschoenen verbrandde.

‘Verdomme!’

Dwergenhandschoenen waren uit de ondoordringbare huid van steenkauwers gemaakt. Er bestond geen harder materiaal. Echter, het vuur van het ei vrat de handschoenen op alsof ze van papier waren gemaakt.

Een steen in het gras liet de dwerg struikelen en het ei gleed uit zijn handen toen hij viel. Hij kon het net nog opvangen, voordat het de grond raakte. Bij alle dieptes! Het mocht pas contact met de aarde van deze wereld maken waar het moest wortelschieten. En die plek zou de juiste moeten zijn. Zo snel zijn benen hem konden dragen, rende de dwerg verder. Hij had zich nooit vrijwillig voor deze opdracht moeten aanmelden. Maar hij was de aanvoerder van de ijzerbrigade. De beste dwergenwachter. Wie anders had deze opdracht op zich moeten nemen? Met angst keek hij naar zijn

handschoenen. Ze waren bijna compleet gesmolten. En ondanks dat de huid van een dwerg zeker veel meer verdroeg dan die van de mensen met hun weekdierenhuid, zou het ei ervoor zorgen, dat het vel over een paar seconden bijna van zijn botten viel.

Hij rende sneller. Zo snel alsof de legendarische vuurschaduw achter hem aanzat, die in de verhalen van zijn volk over de duisternis in het hart van de aarde waakte en alles vrat wat zijn gloeiende ogen zagen.

De bomen waren al dichtbij, toen het laatste restje van de handschoenen in een rookwolk oploste. De dwerg sprong nu langs de oever van het meer naar de plek waar hij het ei in de grond moest laten verdwijnen. Hij voelde hoe de vlammen van het ei in zijn huid beten en hij stond op het punt om het weg te gooien.

‘Hoin!’ riep hij gekweld zijn eigen naam, om zichzelf nog eenmaal aan te sporen. Nog een stap. Zijn handen waren bijna gevoelloos. Toen maakte hij een enorme sprong en bevond hij zich onder de bladeren van de bomen.

De lucht boven het ei. Het water vóór hem. Het vuur in hem. En de aarde om hem heen. Alle vier de elementen waren hier verenigd. Met alle kracht van zijn dwergenarmen, waarmee hij met speels gemak ijzer kon buigen, ramde hij het ei tijdens die sprong in de grond en duwde het zo diep dat hij tot aan zijn schouder in de aarde zat. Toen trok hij zijn armen eruit en als bij toverslag sloot de grond zich.

De magie van de feeën begon te werken.

Zwaar ademend liep Hoin naar het meer en hield zijn verbrande vingers in het koele water. Een kort moment knielde de dwerg aan de oever en staarde op naar de voor hem vreemde sterrenhemel, terwijl hij van de koelte op zijn vingers genoot. Dit was dus de wereld van de mensen. Wat een gelijkenis met de zijne. En toch

zo heel anders. Hij keek naar de donkere huizen, die zich zoals de Toren van Woorden uitstrekten naar de nachtelijke hemel.

De feeën hadden een uitermate geschikte plaats uitgekozen. De feeën. Hoin keek naar zijn vingers. Deze pijn was de schuld van de feeën.

‘Ik vervloek ze,’ ontglipte hem. Meteen keek de dwerg om, geschrokken van zijn eigen woorden, alsof hij bang was dat een van de feeën hem gehoord had. Er was echter alleen een verrast eekhoortje, dat hem vanuit de boomtoppen boven hem geïnteresseerd bekeek.

‘Psst,’ zei de dwerg en hij legde een van zijn verbrande vingers tegen zijn lippen. Toen stond hij op. Hij moest terug. De scheur zou zich snel weer sluiten. En dan zou hij in deze vreemde wereld stranden, tot het ging beginnen. Bij alle schaduwen in de dieptes, dat mocht niet gebeuren. Wie zou kunnen zeggen hoelang hij zou moeten wachten? Te midden van wellicht vijandelijke schepsels. Mistroostig keek hij naar het eekhoortje. Hij ging zo snel als hij kon naar de scheur terug. Met een aanloop sprong hij erdoorheen. En alsof hij er nooit geweest was, sloot de opening zich en alles was zoals daarvoor.

Bijna alles.

In het dichtbijgelegen Mount Sinai Hospital lag het pasgeboren kind, wiens eerste schreeuw de zeldzame gebeurtenissen van deze nacht had veroorzaakt, nu tevreden slapend naast zijn tweelingzus in het bed van hun moeder. Door het raam van de kamer straalden de sterren. Nauwelijks had de scheur in de lucht zich echter gesloten, of ze werden weer door het licht van de stad overtroffen, dat plotseling terugkeerde. Het raam keek uit op het park. Zouden de vrouw, die zojuist twee kinderen het leven had geschonken, of haar man, die dolgelukkig naast haar zat, naar

buiten hebben gekeken, dan had misschien een van hen het ongebruikelijke licht in de grond opgemerkt.

Slechts een ogenblik lang was het te zien, alsof er een vurig hart klopte. Het volgende moment perste een heel kleine uitloper zich uit de aarde. Hij groeide snel, verborgen door de kruinen van de grote bomen, die hun takken boven hem hielden. En diep onder hem strengelden fijne wortels zich beschermend om iets wat sliep en wachtte.

Op de juiste dag.

Op de juiste stem.

Op zijn terugkeer.

LIGENAARDIGE STEMMEN

‘W ill, slaap je of zo?’
De stem drong vanuit de verte zijn oor binnen. Moeizaam en met tegenzin vond hij de weg uit zijn droom en keerde naar de werkelijkheid terug.

‘Nee,’ loog Will en hij onderdrukte een geeuw. ‘Er is... er is alleen iets in mijn oog gekomen.’ Hij streek zijn ravenzwarte haar van zijn voorhoofd en wreef demonstratief over zijn gezicht. Daarbij schonk hij mevrouw Fishermen, de biologielerares, zijn charmantste glimlach.

Stiekem stootte hij met zijn elleboog tegen de schouder van Jacob, die naast hem aan de oever van het meer lag.

Typisch dat mevrouw Fishermen alleen hem aansprak, terwijl zijn beste vriend ongestoord verder kon snurken.

‘Dan kun je mij,’ ze wees op de slapende Jacob, ‘zeker wel uitleggen wat jullie hier doen. Toch?’

Mevrouw Fishermen klonk niet alleen streng; ze zag er met haar grijze hoed en haar grijze haar daaronder ook zo uit.

Will kon duidelijk de berisping van haar gezicht aflezen. Hij stootte Jacob nog een keer aan en eindelijk bewoog zijn vriend. Intussen glimlachte Will nog steeds naar mevrouw Fishermen en pakte zijn schrift en het boek over planten op. Beide had hij naast zich in het gras gelegd voor hij zijn ogen had gesloten.

‘We waren net bezig om de planten hier aan de oever te identificeren,’ beweerde hij. Zoals altijd wanneer hij zich uit een situatie moest redden, dus eigenlijk dagelijks, vertrouwde hij compleet op zijn grootste talent: vanuit het niets woorden tot overtuigende, samenhangende verhalen te smeden. Oftewel, liegen.

‘En daarbij hebben de heren de ogen gesloten?’ Mevrouw Fishermen zag er volgens Will op dit moment uit als een kat die een weerloze vogel had ontdekt om mee te spelen.

‘Natuurlijk niet.’ Will keek naar het meer, alsof hij daar de volgende woorden kon vinden. De woorden die hem van de woede van zijn biologielerares zouden kunnen redden. Hij hield ervan als het serieus werd. Als hij het gevaar bespeurde dat hij moest nablijven. Ontsnapte hij aan een dreigende straf, dan voelde hij zich daarna alsof hij een wedstrijd gewonnen had. Dan was de vogel de kat te slim af. Al veel te vaak had hij zichzelf daarmee in moeilijkheden gebracht. Hij had echter gewoon die adrenalinekick nodig. ‘Het was mijn schuld,’ zei hij zogenaamd bedeesd.

‘Aha.’ Mevrouw Fishermen keek hem met een fonkeling in haar ogen triomfantelijk aan.

Will boog zijn hoofd. ‘Ik was zo betoverd door de stemmen dat ik Jacob heb overgehaald om zijn ogen te sluiten en een keer stil te zijn. Daarbij zijn we in slaap gevallen. Ik schaam me vreselijk.’

‘Stemmen?’ Mevrouw Fishermen fronste haar voorhoofd, waardoor zoveel rimpels ontstonden dat het leek alsof er zomaar een uitgedroogde rozijn op haar hals groeide.

‘De...’ Will haperde. Verdorie, welke dieren woonden er eigenlijk rondom een meer? ‘De eenden,’ zei hij, toen er net een paar van die watervogels langs hen zwommen. Hun gekwaak had hem de hele tijd op de zenuwen gewerkt, maar zijn lerares leek het oprecht mooi te vinden.

Een verblufte uitdrukking verscheen op haar gezicht. ‘Ik wist niet dat je daar gevoelig voor bent.’

Will dwong zichzelf om een glimlach op zijn lippen te toveren en zweeg. Een leugen had niet alleen maar woorden nodig, maar ook pauzes. Je kletst jezelf anders een hoek in. Hij keek naar Jacob, die zich weliswaar schuld bewust had opgericht, maar de hele tijd zijn mond hield. *Geen probleem*, dacht Will. Hij kon in geval van nood ook voor twee liegen.

Mevrouw Fishermen schraapte haar keel. ‘Nou, als dat zo is...’ Ze leek een beetje besluiteloos. Ze wilde de twee er blijkbaar niet zo makkelijk vanaf laten komen. ‘Dan maakt het jullie zeker niet uit dat jullie nu eindelijk met de opgaven moeten beginnen.’ Ze wees op het boek over planten.

Will, die het nog geen enkele keer had geopend sinds mevrouw Fishermen het een week geleden aan de klas had uitgedeeld, knikte ijverig.

Hoe was ze in ’s hemelnaam op het idee gekomen om een excursie in Central Park te organiseren? dacht hij stiekem. Op zo’n warme dag konden ze zich toch onmogelijk genoeg concentreren om bomen en struiken te benoemen? Will was net dertien jaar geworden en er waren ongeveer een miljoen dingen die hem meer interesseerden.

‘Misschien moet jij daar verderop de struiken bekijken, Jacob. Will, jij gaat naar de bomen daarachter,’ stelde mevrouw Fishermen voor. ‘Een daarvan is heel bijzonder. Overigens geloof ik dat Charlotte al bijna klaar is.’

Charlotte... natuurlijk. Wil dwong met moeite weer een glimlach op zijn gezicht. Zijn betweterige tweelingzus. Zij overtrad nóóit de regels en maakte zich eigenlijk altijd zorgen om Will, aangezien hij het talent had om steeds in moeilijkheden te raken. Charlotte was het lievelingetje van de leraren en van alle anderen.

Will ontdekte haar aan de overkant van het meer.

Ze was omringd door haar vriendinnen. Charlotte werd altijd door de een of andere vriendin vergezeld en viel met haar lichtblonde haar overal op. Het was niet eerlijk dat zij wél goed op school en verschrikkelijk geliefd was. Nou ja, in ieder geval hadden de leraren af en toe medelijden met hem. Misschien vermoedden ze stiekem dat hij als tweelingbroer van de perfecte Charlotte altijd buitenspel stond. Dat medelijden had hem al enkele keren van slechte cijfers gered. Of van straf, als ze zijn leugens hadden doorzien.

Will keek kort naar Jacob en knikte hem samenzweerderig toe terwijl mevrouw Fishermen zich al naar een andere groep had gewend die ze in actie wilde laten komen. Hij stond op en sjokte in de richting van de bomen. Daarbij keek hij op zijn telefoon. Nog een kwartier tot de excursie voorbij was. Hij zou snel even controleren hoe de bomen heetten en dan weer naar Jacob gaan. Misschien konden ze hier iets te eten halen. In het park was een ijskar. Will keek om zich heen in de hoop hem te zien. Daarbij viel zijn blik op het ziekenhuis dat zich in de buurt bevond en boven de bomen uittorende. Het Mount Sinai Hospital. Ieder keer als ze er met hun moeder langskwamen, moest hij het verhaal over zijn en Charlottes geboorte aanhoren. De mysterieuze stroomuitval. Volgens het verhaal van zijn moeder was alles zogenaamd verschrikkelijk spannend geweest. Will had nooit begrepen wat er nu zo spannend was aan het feit dat het licht uitging.

Onder de bomen was het schaduwrijk en koel. Will staarde ze chagrijnig aan, alsof zij er iets aan konden doen dat hij hun namen moest ontdekken. Lusteloos bladerde hij in zijn boek. *Mijn God*, dacht hij. De bomen op de foto's daarin zagen er toch allemaal hetzelfde uit. Wat voor verschil maakte het of iemand wist hoe ze heetten?

De bomen stonden hier dicht bij elkaar. Die in het midden was iets kleiner dan de anderen en zag er op de een of ander manier eigenaardig uit. Will was geen expert als het om bomen ging, maar zo eentje had hij echter nog nooit gezien. De stam was verdraaid, alsof de boom zich om zijn as had gewenteld. De bladeren waren zilvergrijs en allemaal verschillend gevormd. Sommige puntig zoals het einde van een pijl, andere kogelrond.

Harde stemmen rukten hem uit zijn gedachten. Twee mannen kwamen zijn kant uit. De ene had zon dikke buik dat hij vast en zeker zijn voeten niet kon zien. De ander hield een motorzaag in zijn handen. Onder zijn helm en het doorzichtige vizier droop het zweet over zijn voorhoofd naar beneden.

‘Welke is het?’ vroeg de man met de zaag.

Zijn collega krabde zich op het hoofd, keek op zijn briefje en richtte toen een zoekende blik op de bomen. ‘Die daar,’ zei hij uiteindelijk en hij wees op de zeldzame boom.

‘Zo een heb ik nog nooit gezien,’ bromde de tuinman met de zaag.

‘Komt zeker uit Azië of zo,’ beweerde zijn collega. ‘We moeten hem vellen, voor hij zich verspreidt en alle andere bomen verdringt.’

Will bladerde in zijn boek terwijl de mannen zich klaarmaakten.

‘Jongen,’ zei de man met de ronde buik en hij wapperde met zijn blaadje. ‘Hier wordt het zo meteen lawaaierig en gevaarlijk. Ik ben bang dat je een andere speelplek moet zoeken.’

Speelplek? Wills weerwoord lag al op het puntje van zijn tong, maar hij slikte het in. Het kwam hem eigenlijk heel goed uit. Het was toch niet zijn schuld dat de boom geveld werd voordat hij hem of een van de anderen kon benoemen. Will wilde zich net omdraaien toen hij het insect opmerkte dat meteen op beide mannen afging. Het was ongebruikelijk groot. Vast een libelle, dacht hij meteen. Die zwermde met duizenden tegelijk om het riet aan de oever van het meer.

Toen keek hij echter nog eens goed. Nee, het was geen libelle. Verbluft staarde hij het... ding aan. Zoiets had hij nog nooit gezien. Onder de takken van de zeldzame boom was iets vandaan gekomen dat niet alleen vleugels bezat, maar ook het hele kleine lichaam van een mens. Lang, zilvergrijs haar groeide over de puntige oren. De ogen in het kleine meisjesachtige gezicht lichtten goud op.

Will liet van verbazing het boek en het schrift uit zijn handen vallen. Hij kon alleen maar blijven staan en naar het gevleugelde wezen kijken. Het... het kwam hem om een of andere reden die hij niet begreep, bekend voor. De twee mannen merkten het niet eens op.

De ene wilde net beginnen om het terrein om de boom af te zetten, terwijl de ander de motorzaag ter hand nam. Het wezen ging langzamer vliegen, kroop onder het vizier en klampte zich aan het oor van de man vast.

Nu merkte hij het wel op en hij probeerde het met zijn hand weg te jagen. Midden in de beweging stopte hij. De stem die ineens uit de mond van het wezen kwam, was prachtig. Nog nooit had Will zo'n mooie stem gehoord. Het was alsof het wezentje zong terwijl het sprak. 'Jullie zijn klaar,' zei het. Will kon de stem duidelijk horen ondanks dat het wezen onder het vizier zat. 'Ga en kom nooit meer terug.'

De tuinman fronste vragend zijn voorhoofd. Het wezen sprak toen verder. 'Jullie zijn klaar,' herhaalde het. 'Ga en kom nooit meer terug.'

Een tweede wezentje kwam onder de takken van de zeldzame boom vandaan gevlogen. Het was net zoals het eerste een heel klein meisje met vleugels. Haar haren waren zo blauw als de lucht. Ze ging op de andere man af, die net het briefje aan het dubbelvouwen was.

Will was te verbijsterd om hem te waarschuwen.

Toen het wezentje de tweede tuinman had bereikt, sprak het dezelfde woorden. Als betoverd keken de twee mannen elkaar aan, terwijl het eerste wezentje onder het vizier vandaan vloog.

'Wij zijn klaar,' herhaalden de werklieden in koor. 'Wij gaan en komen nooit meer terug.' De beide wezens draaiden zich daarop om en vlogen weer onder de takken van de boom. Pas toen merkte Will dat er daar zo'n diepe duisternis heerste, dat zijn ogen die niet konden doordringen en de takken maar vaag te herkennen waren. De wezens werden erdoor opgeslokt en... verdwenen.

Will zette een paar stappen in de richting van de boom terwijl de mannen hun spullen begonnen in te pakken.

'Neemt u mij niet kwalijk,' zei hij.

De man met de dikke buik keek hem aan alsof hij hem voor het eerst zag. 'Ja?' zei hij kortaf.

'Heeft u dat zojuist ook gezien?'

'Wat?'

Will vond zichzelf stom overkomen toen hij de zin in zijn gedachten formuleerde. *Die twee gevleugelde wezentjes met de mooie stemmen?*

'Jongen,' zei de tuinman tegen hem. 'We moeten weg. Houd ons alsjeblieft niet op.'

‘Maar...’ Will wees op de boom. ‘U wilde hem toch kappen.’

De man staarde naar de boom en toen naar Will. ‘Hebben we toch ook gedaan,’ reageerde hij en hij keek Will daarbij bedenkelijk aan. ‘Te veel in de zon gezeten, zeker?’

‘Maar...’ Will sloot zijn mond zonder de zin af te maken, terwijl de man zich hoofdschuddend omdraaide en zijn collega het teken gaf om op te breken.

‘Wij zijn klaar en komen nooit meer terug.’

Sprakeloos keek Will hen na. Toen keek hij naar de boom.

Plotseling hoorde hij een stem. Die was anders dan die van de twee wezens. Niet jong en mooi. Deze was oud en diep. Hij kon niet eens zeggen of hij hem met zijn oren hoorde of dat hij gewoon direct in zijn hoofd weerklonk.

Kom. Kom naar huis.

Opeens kreeg Will het koud. Het was alsof de zon opgehouden was met schijnen. Hij zag alleen nog maar de boom. Voor hem was er niets anders meer op de wereld.

Kom. Kom naar huis.

Hij merkte dat hij onbewust naar de boom toe gelopen was. De duisternis onder de bladeren zorgde voor een grens op het gras. Hij hoefde maar een enkele stap te doen om eroverheen te stappen. Will schudde zijn hoofd alsof hij *Nee* wilde zeggen.

Kom. Kom naar huis.

Hij strompelde naar achteren en viel. Snel verzamelde hij al zijn krachten en rende weg. Hij rende sneller dan ooit tevoren in zijn leven. Toen hij weer tot enigszins helder denkwerk in staat was, was hij al aan de andere kant van het meer.

Voor hem stond mevrouw Fishermen.

‘Will!’

Zijn naam klonk als een beschuldiging. Na datgene wat hij

zojuist beleefd had, was Will echter veel te blij om haar te zien om zich daaraan te storen.

‘Mevrouw Fishermen, u ziet er fantastisch uit.’ Hij merkte de blikken van zijn klasgenoten op. Ze stonden achter zijn lerares. Blijkbaar had ze hen allemaal bij elkaar geroepen.

‘Waar is je boek?’ Als er iets was dat mevrouw Fishermen nog minder kon uitstaan dan onoplettende leerlingen, was het onoplettende leerlingen die slecht omgingen met hun schoolboeken.

‘Het... ik ben het verloren.’ Hij keek kort naar de boom en schudde onwillekeurig zijn hoofd. Nee, daar zou hij niet nog eens naartoe gaan. Uit zijn ooghoek zag hij dat een paar van zijn vrienden maar met moeite hun lach konden inhouden.

Vermoedelijk dachten ze dat Will hun lerares belachelijk wilde maken. Vervelend genoeg scheen zij dat ook te geloven. ‘Verlòren?’

‘De... de feeën.’ Ja, het moesten de feeën geweest zijn. Of zoiets, hoe ongeloofwaardig dat ook klonk. Helaas klonk het niet alleen ongeloofwaardig, maar ook als een echt domme leugen. ‘Had ik al gezegd hoe blij ik ben om u te zien?’ probeerde hij nog.

Zijn zin werd met ieder woord zachter tot het laatste woord op zijn lippen stierf.

‘Feeën? Had je hún stemmen soms bij het meer gehoord?’ Mevrouw Fishermen was weer een kat. Dit keer zou ze de vogel niet laten ontsnappen. ‘Nou, het zal je dan zeker plezier doen als je mij nog wat langer kunt bekijken. Nablijven. Jij mag de schoolbibliotheek sorteren. Daar zijn genoeg boeken over feeën. Sprookjesboeken.’

Het schemerde al en Will was nog onderweg. De straten waren die avond zo vol mensen dat zijn route van de school in Manhattan tot aan hun appartement in East Harlem veel meer tijd had gekost dan normaal. In elk geval kon hij de metro nemen en zelfs op het laatste stuk was hij lopend sneller geweest dan de automobilisten die in de file stonden die zo gebruikelijk was voor New York.

Woedend getoeter vulde de lucht. De geur van talloze snack-bars drong zijn neus binnen en liet zijn maag knorren. Hij zuchtte toen hij eindelijk voor de portiekdeur stond. Op normale dagen was hij zeker vroeger thuis. De excursie had al lang geduurd. Daarna had hij nog twee uur in de bibliotheek moeten doorbrengen om daar, onder de strenge blik van mevrouw Fishermen, ingeleverde boeken weer op de goede plaats op de planken te zetten.

Op zich was het niet heel erg geweest om daar tijd door te brengen. Hij voelde zich fijn tussen al die boeken. Hij kon niet zeggen of het de geur van het papier was die hem zo beviel, of de herinnering aan het feit dat hij als klein kind vaak bij zijn vader had gezeten die altijd omringd door boeken was geweest. Een herinnering die nu net zo verbleekt was als een oude foto. Zijn vader, de verhalenverteller.

Will opende de deur van het portiek. Het kleine appartement, waar hij met zijn moeder en Charlotte woonde, was eigenlijk veel te duur voor hen. De huur in New York was zo hoog dat de appartementen wel met goud bekleed moesten zijn. Hun moeder werkte hard om zich hun thuis te kunnen permitteren. Will was dankbaar dat ze niet hoefden te verhuizen. Er was geen andere plek ter wereld waar hij zou willen wonen. Misschien lag het daaraan dat hij alleen hier het gevoel had tenminste een beetje dicht bij zijn vader te zijn. Een gevoel dat hij kreeg van de talloze boeken waarmee Charlotte, hun moeder en hij de woning moesten delen.

Veel waren van Wills vader geweest. Ze lagen overal. Zelfs in de keuken waren er een paar te vinden. Zijn vader had volgens Wills moeder vaak erin gelezen en bij de meesten kon je dat ook zien, zo gehavend zagen ze eruit. Met nog grotere passie had hij echter geschreven. Deze boeken pakte Will alleen stiekem op. Zijn moeder maande hem steeds om voorzichtig te zijn als hij dat in haar bijzijn deed.

De boeken waren een levende herinnering aan zijn vader. *Hoeveel jaar was hij al niet meer in hun leven?* dacht Will terwijl hij de trappen naar hun appartement op liep. Te veel. Will en Charlotte hadden nog niet eens op school gezeten toen hij verdween. Over het ongeluk sprak hun moeder al jaren niet meer.

‘Will,’ begroette ze hem op het moment dat hij de woning binnenstapte. Ze klonk bijna zoals zijn lerares. Het volgende moment zuchtte ze echter en streek hem over zijn haar. Als zijn moeder iets niet kon, was het streng zijn. Ze was vermoedelijk de liefste persoon op de hele wereld.

Will voelde zich iedere keer vreselijk als hij haar teleurstelde.

‘Het avondeten is bijna klaar. Vertel dan maar eens waarom die oude draak jou zo lang op school heeft gehouden.’

De avond was nog warm. De ramen in de keuken stonden open en vanbuiten drong het alomtegenwoordige lawaai van de stad zich aan hen op. Aan de muur hing nog steeds de gekleurde slinger die hun moeder ieder jaar op hun verjaardag ophing. De voorheen bonte kleuren waren met de tijd verbleekt en Will vond dat hij niet echt meer bij hen paste. Tenslotte waren Charlotte en hij nu al dertien.

Hij wiebelde op zijn stoel terwijl hun moeder de mand met brood op tafel zette. Charlotte zat zoals altijd tegenover hem en bekeek hem aandachtig, zoals een kat dat deed. Ze had hetzelfde

lichtblonde haar als haar moeder, maar hun gezicht hadden Will en zij van hun vader.

‘Will moet wel iets vreselijks hebben beleefd,’ zei Charlotte onschuldig toen hun moeder bij hen was gaan zitten.

Geweldig, dacht hij. Daar ging zijn mooi uitgedachte verhaal dat hij op weg naar huis bedacht had om aan zijn moeder te vertellen. Hij wierp Charlotte een verwijtende blik toe en kon van haar gezicht aflezen dat haar opmerking verre van toevallig was geweest. Normaal gesproken was hij degene die haar irriteerde. Zijn vreselijk perfecte zus had helaas de laatste paar maanden tamelijk veel bijgeleerd.

‘Hij zag er heel erg geschrokken uit,’ ging Charlotte onaange-daan verder.

Will probeerde haar stiekem een schop te geven, maar raakte alleen een tafelpoot.

‘Dus, wat is er gebeurd?’ wilde zijn moeder weten. ‘En geen verzinsels, Will!’ Zelfs wanneer ze moeite deed om hem uit te foeteren, klonk ze alsof ze Will wilde troosten. Ze zuchtte. Zoals altijd maakte ze zich zorgen om hem. Ze wist dat hij te vaak loog. Dat hij het leuk vond om zich uit schijnbaar uitzichtloze situaties te kunnen praten. ‘Alleen de waarheid.’ Zijn moeder trok waar-schuwend een wenkbrauw op.

Will knikte. Daarbij kon hij soms niet anders dan iets vertellen dat net in zijn hoofd op kwam borrelen. Het was alsof de woorden vanzelf, speciaal voor Will, samenkwamen. Meestal klonken ze nog goed ook.

‘Nou, oké,’ zei hij schouderophalend. ‘Dan maar de waarheid.’

‘Ga je haar over de feeën vertellen?’

Will verwachtte dat zijn moeder zou lachen. Ze keek hem echter met een uitdrukking op haar gezicht aan die hij niet kende.

Hij wist niet zeker of ze alleen maar verward was of zelfs een beetje gechoqueerd.

‘Natuurlijk waren het geen feeën.’ Hij wierp Charlotte een zenuwachtige blik toe. Hij vond de situatie tamelijk ongemakkelijk. Hij was overgekomen als een angstig kind dat bang was geweest voor zijn eigen schaduw. De hele klas had het ook nog meegekregen. Deze gebeurtenis zou hem zeker nog een jaar achtervolgen. Minstens.

‘Je zei toch iets over wezens die half mens en half vogel waren?’ hield Charlotte vol.

Verdomme, dacht Will. Hij had haar op de terugweg naar school niet in vertrouwen moeten nemen. Hij schopte nog een keer naar haar. Nu raakte hij haar wel.

Zijn zus deed wilde hem niet het plezier doen om te stoppen en hem te plagen. Ze glimlachte onaangedaan en schoof gewoon met haar stoel naar achteren tot ze buiten het bereik van zijn benen was. ‘Ze vlogen toch om die ene boom heen?. Hadden ze niet ook nog gezongen?’

‘Welke boom?’ vroeg hun moeder. Ze leek aan de buitenkant weer kalm, maar haar toon klonk anders. Bijna vreemd.

‘In het park. We waren bij het meer. Daar waar je het ziekenhuis kunt zien.’

Hun moeder knikte nonchalant en glimlachte naar hen. Het was de glimlach die ze Will meestal schonk als ze door zijn toedoen eigenlijk geïrriteerd was, maar dat niet openlijk wilde laten zien. Maar nu leek ze iets anders te verbergen. Geen woede, daar was Will zeker van. Hij kon alleen ook niet zeggen wat het dan wél was.

‘De boom was echt bijzonder,’ zei hij, om het gesprek over de pijnlijke situatie met de fee te omzeilen. ‘Zo een heb ik nog nooit

gezien.’ Hij negeerde Charlottes spottende opmerking of hij misschien een bijbaantje als tuinman zou willen nemen en ging verder: ‘Onder de bladeren was het heel donker. Een of ander raar insect vloog eronder vandaan en over het gras. Het zag er echt... merkwaardig uit.’ Dat was bijna geen leugen. Natuurlijk was het geen heel klein, vliegend meisje met puntige oren geweest. Wie weet had hij inderdaad alleen maar een vreemd insect gezien. Voor al het andere was er waarschijnlijk ook een verklaring. Hopelijk.

Zijn moeder keek hem een moment bedenkelijk aan. ‘Ga daar alsjeblieft niet meer naartoe,’ zei ze beslist.

‘Waarom niet?’ wilde hij weten.

‘Omdat er insecten zijn die ziektes kunnen overdragen,’ reageerde ze, iets te snel naar zijn zin. Toen zei ze niets meer tot ze klaar waren met eten.

Later, toen het al lang donker was, lag hij op bed. Zoals altijd als hij ergens woedend over was, las hij in een oud aantekeningenschrift. Het was ooit van zijn vader geweest en iedere keer dreigden de bladzijden los te laten van de rug als Will een van de pagina's omsloeg. Zijn moeder wist niet dat hij het in zijn kamer had. Twee jaar geleden had hij het stiekem uit de kist gehaald waarin ze wat aandenkens aan zijn vader bewaarde. Het was erg gehavend en enkele bladzijden ontbraken. *De dertien Feeëncirkeltekens van Fabula. Gezien en beschreven door Philipp Grimm*, stond er voorin.

Will had zich vaak afgevraagd wat Fabula was. Een land dat zijn vader had verzonnen? De naam kwam in geen enkel ander boek voor dat zich in hun huis bevond. Niet alle bladzijden bevatten alleen woorden. Op een paar had zijn vader wezens getekend. Het

waren allemaal sprookjeswezens. Dwergen. Djinns en... sirenenelfen.

Pas toen Will in het boek keek, beseftte hij waarom dat wezen bij de boom hem zo bekend voorgekomen was. Waarschijnlijk had hij het zich verbeeld, omdat hij slaperig was geweest en zich de tekening uit het boek had herinnerd. Toch? Natuurlijk. Hij had een insect gezien. Geen sirenenelf. Een eigenaardige naam was het, die in het mooie, bijna kunstige handschrift van zijn vader onder de tekening stond.

Toen werd er op Wills deur geklopt en hij schoof haastig het boek onder zijn hoofdkussen. 'Ja?' bromde hij.

'Jemig,' zei zijn moeder toen ze de deur opende en een blik in zijn onopgeruimde kamer wierp. 'Je moet dringend opruimen.'

'Ja, ja,' zei Will.

'Wees niet boos op Charlotte. Ze wilde je alleen maar... irriteren.'

'Ja, ja,' zei Will nog een keer. Verdomme, zijn moeder kon hem lezen als een boek. Dat was soms niet ongevaarlijk. Hij wierp haar een stiekeme blik toe en merkte dat ze een jas in haar hand had.

'Ga je nog weg?' vroeg hij tussen neus en lippen door terwijl hij demonstratief zijn telefoon uit zijn broekzak haalde om haar te laten zien dat hij bezig was.

Hij wilde in het geheim verder in het boek van zijn vader bladeren. Wat in hemelsnaam was een sirenenelf? Hij wist natuurlijk dat zulke wezens niet bestonden. Toch wilde hij er meer over weten.

'Ik heb vandaag nachtdienst,' zei ze terwijl ze terug naar de gang liep en naar haar handtas greep die naast de garderobe op de vloer stond.

Will fronste zijn voorhoofd. Hun moeder werkte in het ziekenhuis waar zij allebei ter wereld waren gekomen; ze was er

verpleegster. Het was niet ongebruikelijk dat ze af en toe nachtdienst had. De late uren werden heel goed betaald. Normaal gesproken hoefde ze echter maar een week per maand late dienst te draaien. Als Will zich niet vergiste, had ze dat vorige week net gedaan.

‘Ik heb voor vandaag geruild,’ zei ze, alsof ze Wills gedachten van zijn gezicht kon aflezen. ‘Maken jullie morgen zelf ontbijt? Ik denk dat ik pas ’s middags terug ben. Ik kan toch op jullie vertrouwen?’

‘Natuurlijk,’ reageerde Will. Hij was er zeker van dat hun moeder die laatste vraag niet aan verstandige Charlotte had gesteld.

‘Super,’ zei zijn moeder. Ze kwam zijn kamer binnen en gaf hem een kus op zijn wang.

Will haatte dat. Normaal gesproken was hij snel genoeg om weg te duiken. Nu lag hij op zijn bed en had geen kans om te ontkomen. ‘Overigens geloof ik natuurlijk niet in feeën,’ zei hij voordat zijn moeder zijn kamer weer verliet. ‘Dat... dat heeft Charlotte gewoon verzonnen.’ *Ik geloof ook niet in sirenenelfen*, zei hij in zijn gedachten erachteraan.

‘Natuurlijk.’ Zijn moeder lachte onnatuurlijk. ‘Niemand gelooft in feeën,’ zei ze een beetje schril en ze deed de deur achter zich dicht.

Will wachtte nog tot hij de deur van de woning hoorde dichtvallen. Toen haalde hij het aantekeningenschrift van zijn vader tevoorschijn en sloeg de bladzijde met de sirenenelfen open. Hij haalde een vel papier en een potlood van zijn bureau en ging weer op zijn bed liggen. Als hij zijn best deed, kon hij bijna net zo goed tekenen als zijn vader.

‘Niemand gelooft in feeën,’ herhaalde hij de zin van zijn moeder. Ergens vond hij het heel erg ongeloofwaardig klinken.

LEN ONBEKENDE BEKENDE

De volgende schooldag eindigde voor Will en Charlotte vroeger dan normaal. Er vielen twee uur tegelijk uit omdat hun wiskundeleraar net zo ziek was als mevrouw Fishermen. Will vond dat helemaal prima. Hij hield nog minder van wiskunde dan van de lessen van zijn biologielerares.

De zon was zo vrolijk aan het schijnen dat het leek alsof die alle herinneringen uit Wills hoofd wilde verdrijven; de donkere schaduwen, de lichaamloze stemmen en al helemaal de gevleugelde meisjes.

Afgezien van een paar stomme opmerkingen van zijn vrienden was het hele drama veel sneller vergeten dan hij dacht. De meesten dachten dat hij met het verhaal over feeën mevrouw Fishermen gewoon op de hak wilde nemen. De straf die hij ervoor had gekregen bewees volgens de anderen alleen maar hoe erg de biologielerares zich in de maling genomen had gevoeld.

Zo verdroeg hij zelfs Charlottes jammerlijke pogingen om hem met het hele gebeuren te plagen.

‘Kijk eens,’ zei ze en ze wees naar de andere kant van de straat. Daar lag het park. Will kon zelfs de groep bomen herkennen waar hij het vreemde wezen gezien had. ‘Denk je dat het vanmiddag feeënweer is?’ vroeg Charlotte, naar de lucht kijkend. Ze porde hem met haar elleboog in zijn zij om hem een lachje te ontlokken.

Het was een flauwe grap en Will reageerde met een flauwe glimlach. En toch... De herinnering aan datgene wat hij bij de boom beleefd had, was niet helemaal uit zijn gedachten verdwenen.

Wat nu als hij er nog eens ging kijken? Alleen maar voor de zekerheid? Hij leek wel gek.

Toch koos hij ervoor om nog een keer naar de boom te gaan.

Misschien moest hij gewoon met eigen ogen zien dat er daar niets bijzonders gebeurde om echt helemaal overtuigd te zijn.

‘Wat is er?’ Charlottes stem rukte hem uit zijn gedachten. Ze wees naar het groene verkeerslicht. ‘We moeten voor mama nog spullen bij de stomerij ophalen.’

‘Doe dat maar even alleen. Ik... ik ben mijn wiskundeboek op school vergeten.’ Iets beters kon Will zo snel niet bedenken.

‘Wat vergeet jij eigenlijk niet?’ Charlotte klonk net zoals zijn moeder. Alsof hij een vijfjarig kind was, maakten die twee zich voortdurend zorgen om hem.

Hij schonk haar een scheef lachje. ‘We zien elkaar zo.’ Will draaide zich om en wachtte tot Charlotte hoofdschuddend uit het zicht was verdwenen. Toen liep hij naar de ingang van het park.

Het was er rustig en Will liep in gedachten verzonken in de richting van de groep bomen.

Verwonderd bleef hij aan de oever van het naastgelegen meer staan. Daar was de bijzondere boom. Hij leek groter te zijn geworden en een beetje boven de anderen uit te steken. Gisteren

was hij toch kleiner geweest. Of niet? Will staarde naar de boom. Hij zag niets ongewoons. Natuurlijk niet. Hij voelde zich meteen ongelofelijk stom. Had hij nu echt geloofd dat een elfje hem tegemoet zou komen fladderen en op zijn schouder zou gaan zitten?

Zijn gedachten werden onderbroken toen hij een paar tieners ontdekte die op het grasveld naast de bomen voetbalden. Een van hen schopte de bal per ongeluk te ver en hij rolde onder de boom die in het midden stond. De schaduwen waren daar zo donker dat de bal er direct door opgeslokt werd. Toen de jongen die geschoten had kwam aanlopen, verscheen er tot Wills verrassing inderdaad een wezentje dat er niet had mogen zijn. Een wezentje dat hij al eens gezien had. Een wezentje dat zijn vader in zijn aantekeningenschrift getekend had.

‘Een sirenenelf,’ fluisterde hij. Haastig verstopte Will zich achter het riet dat aan de oever van het meer groeide. Pas toen hij vond dat hij zich goed genoeg verstopt had, merkte hij dat hij met een voet in het water was gaan staan. Hij was echter veel te opgewonden om zich daaraan te storen. Hij had zich de elfen niet ingebeeld! Hij was er zeker van dat het er eentje was die hij al een keer eerder gezien had.

De boom was te ver weg om iets te horen. Toch zag Will heel duidelijk het wezentje dat op de jongen af vloog. Ook hij merkte het op. Voordat hij echter kon reageren, was de sirenenelf bij hem en scheen hem iets in zijn oor te fluisteren. De jongen knikte en draaide zich om. Schouderophalend ging hij naar zijn vrienden terug, wisselde een paar woorden met hen en toen verliet de groep het grasveld.

Will bleef achter. Hij keek de groep na en kon niet geloven wat hij zojuist had meegemaakt. Ze bestonden dus tóch. Sirenenelfen. Wat waren deze elfen nou eigenlijk? En waarom probeerden ze